

Dobrý deň, TU KURIÉR

Trčanie v kilometrových kolónach, nadávky od nervózných zákazníkov a obed o šiestej večer. Tak vyzerá bežný pracovný deň človeka, ktorý aj vám zajtra možno doručí objednaný balíček. V decembri je to peklo ešte väčšie.

A si ste to už zažili. Objednáte si cez e-shop nové topánky alebo vianočný darček a o pár dní vám cinkne taká tá smiešna esemeska od kuriérskej služby. Ktorá hlási, aby ste zajtra do ôsmej do piatej boli doma, pretože vám chcú doručiť balíček. A vy rozmýšľate, či je to len zlý vtíp, veď kto má čas čakať celý deň zatvorený doma? No nikto. A keďže som na tom podobne, preto som si povedala, že sa pozriem zblízka, ako to vyzerá s prácou kuriérov.

Je osem hodín ráno, keď nasadám do malej dodávky ku kuriérovi Jurajovi, ktorého čaká šichta do šiestej večer. Ešte sa ani nestihneme zoznámiť, keď sa z vysielacky ozve hlas dispečerky, ktorá všetkým kolegom v teréne hlási prácu. „Mám zásielku z Bajkalskej do Mlynskej doliny, z Kolárovhovho námestia do Lamača, z Košickej na Ulicu Boženy Němcovej,“ chrľí informácie a úprimne, kým dopovie poslednú adresu, ja som zabudla tie predtým. Ale vraj je to otázka cviku. A tak Juraj, oblečený v červenej mikine s logom Car-express, hlási, že si berie adresy v Rači a Novom Meste. Má to totiž po ceste a musí sa držať zásady, že každú zásielku treba dopraviť adresátovi najneskôr do dvoch hodín. „Ja nemôžem v aute nosiť balíky alebo listy z predchádzajúceho dňa. Všetko, čo preberiem, sa dnes musí aj doručiť,“ vysvet-

luje a parkuje auto pred nenápadnými dverami, ktoré pripomínajú sklad. Zvedavo nakúkam na miesto, kde sa tlačia ceniny a kolký. Na recepcii preberá veľkú obálku, na ktorú už čakajú v centrále banky na Mlynských nívách. „Ideme rovno tam?“ pýtam sa, no krúti hlavou, že cestou musíme prebrať ďalšiu poštu. Tú mu operátorka cez vysielacku priradila, kým sme opäť sadli do auta. Logistika a presné plánovanie trasy, to je totiž základná výbava každého kuriéra. A tak sa zastavujeme v malej firme, kde nám do kufru nakladajú veľké balíky dokumentov, asi o päť kilometrov ďalej preberáme veľké nátlacky katalógu, na ktorý už čakajú ktorý na farmaceutickej fakulte, a ešte v kozmetickej firme, kde do salónu krásy posielajú malý balíček. Z malej dielne treba doručiť akúsi súčiastku. Aby som nezabudla, stojíme aj v malom vydavateľstve v centre mesta zameranom na učebnice, nám ešte nabalili pár škatúl kníh. Moje nervy, kto sa v tom má vyznať?

ČO, KDE A KAM?

Úprimne, ešte je len začiatok zmeny a už v tom mám poriadny chaos. Čo, kde a dokedy musíme doručiť? Našťastie, kolega nevyzerá, že by sa z toho psychicky rúcal. „Stres mi aj

tak nepomôže,“ smeje sa a uvažuje, akú trasu si vybrať. Tak, aby zbytočne nenajazdil po meste kilometre navyše. Lenže už na prvej zastávke máme problém, lebo aj keď je na balíčku meno a číslo osoby, ktorej ho treba odovzdať, niekedy je to vraj misia nemožná. Na vysokej škole adresátka nedvíha telefón, a tak spolu s vrátnikom beháme po katedre, klopec na každé dvere a snažíme sa nájsť niekoho, kto by poštu mohol prebrať. „A takto vzniká meškanie. Pretože keď som už dorazil na adresu, nemôžem odísť bez toho, aby som zásielku neodovzdal,“ pokračuje Juraj, ktorému sa klopanie po okolitých kanceláriách nakoniec vyplatilo. Ešte podpis na preberacom lístku a prvú várku máme z krku.

ZLATÉ TEHLIČKY AJ SILIKÓNOVÉ PRSIA

Ako vlastne práca v tejto brandži funguje? Dobrý deň, tu kuriér, zazvoní Juraj na adrese, ktorú dostane od dispečerky, preberie balíček či poriadne škatule a potom sa už potrebuje obrniť trpezlivosťou. Lebo kto pozná cestovanie v hlavnom meste, dobre vie, o čom je reč. Kuriérske služby totiž často supľujú práve ľudia, ktorí potrebujú niečo niekam previezť či dopraviť, ale na tie kilometrové kolóny jednoducho nemajú nervy. „My tú trpezlivosť mať musíme, je to naša práca,“ hovorí a kým na semafore čakáme na zelenú, stihne mi porozprávať, čo všetko už v ich spoločnosti roznášali. Okrem klasických balíkov aj kytice kvetov, zlaté tehličky na výrobu šperkov do zlatníctva, upečený plech koláčov alebo zabudnutú žiacku knižku. Ale aj slávny Gagarinov pohár z KHL, ktorý sa v prísnom utajenom režime musel bezpečne dostať priamo do Švajčiarska. A tiež snubný prsteň, ktorý sklamaná frajerka poslala bývalému priateľovi či silikónové prsia. Áno, pretože keď sa istá mladá slečna ocitla v operačnej sále v Banskej Bystrici a chirurg až na mieste zistil, že pre ňu vybral príliš malé implantáty, kuriér mu z bratislavskej nemocnice priviezol o číslo väčšie.

NIE, JA TO NEPREBERIEM

Ale späť do terénu. My dnes máme šťastie na bežnú poštu. Teda, ak sa za ňu dajú považovať letáky, rôzne katalógy alebo evidentné čísla auta, ktoré sme si boli vyzdvihnúť z lízingovej spoločnosti. A ktoré treba expresne doručiť do predajne áut. „Idem to skúsiť sama,“ odvážne sa ponúknem kolegovi a beriem do rúk tú kôpku čísel. Ibaže pani X. Y., ktorej meno je napísané na doručovacom lístku, nedvíha mobil. V autopredajni práve nie je. „Prosím vás, kde ju nájdem?“ pýtam sa prvého muža, na ktorého natraším, no ten na mňa hodí vražedný pohľad. Vraj asi na obede. A nemôžete to prebrať za ňu? Pýtam sa trpezlivo, ale dotyčný má asi deň blbec. Tvári sa, akoby som od neho drankala minimálne obličku. Nie, on teda nič za nikoho podpisovať nebude, vychrľí na mňa svoju dávku hnevu. Tak, a čo teraz? Tie evidenčné čísla nesmiem nechať v obchode bez dozoru a nemôžem si dovoliť čakať pol hodiny, kým sa vráti niekto, pre koho sú určené. Tak skúšam šťastie vo vedľajšom okienku a hurá, dobrá duša sa našla. Ešte jeden podpis na prevzatie a ide sa ďalej. Juraj ma cestou upokojuje, že s nepriateľnými ľuďmi sa nestretáva až tak často. „Aj keď pred pár dňami som mal doručiť veľké škatule. Všetko bolo dohodnuté, v sklade ma čakala pani, ale bola zjavne našťavaná a ešte mi vynadala,

Danka VILHANOVÁ
Foto Robo HUBÁČ

prečo toľko meškám. To by mi až tak nevadilo, lenže ja som dostal upozornenie, že prevážam krehkú zásielku. Niesol som ju opatrne ale čo z toho, keď tá pani od zlosti všetky balíky hádzala na zem? Aj zďaleka bolo počuť, ako v nich čosi praská. To potom zamrzí, že moja snaha bola zbytočná,“ spomína Juraj, no to sa už blížíme k budove Slovenskej televízie. „Dobrý deň, kuriér, mám pre vás zásielku,“ vytočí číslo napísané na škatuli, keď autom vchádzame do budovy. Mimochodom, tá zázračná vetička - Tu kuriér - pred ním otvára všetky parkoviská aj rampy a na recepcii už stojí pán technik. Čaká na dôležitú súčiastku, áno, presne tú, ktorú na začiatku šichty zobrali v malej dielni. Ktovie, možno sme ňou práve zachránili televízne vysielanie.

OBED O ŠIESTEJ VEČER?

Kým brázdime bratislavské cesty, Juraj stíha počúvať dispečerku aj hlasy kolegov z vysielacky. Kuriér totiž ani v aute nie je sám a pokojne sa môže zapojiť do debaty, kde je upchatá ulica, kde kto pôjde na obed, prípadne koho včera našťavala žena. Mimochodom, ženy. Vraj ich v kuriérskej službe zopár pracovalo, ale nakoniec to vzdali. Pretože natahovať sa s ťažkými škatulami, to nie je nič pre nežnejšie pohlavie. Inak, vo vysielacke stále pribúdajú nové zákazky. Operátorka hlási kuriérom prácu v momente, ako si niekto objednal doručenie a ona zloží telefón.

Keď počujem, že treba doručiť kyticu z kvetinárstva, nahovám Juraja, či sa po ňu nezastavíme. Celkom rada by som niekomu osobne priniesla také prevkapanie, ale mám smolu. Ideme na opačný koniec mesta, pretože v Karlove sa musíme zbaviť tých učebníc a potom sa vraciame do Petržalky. Mimochodom, sú skoro štyri hodiny a ešte som neobedovala. Ani môj kolega nie. „Ja si obed nosím so sebou z domu, ale pravidelne sa mi stáva, že ho zjem, až keď mi končí šichta,“ priznáva, no jemu vraj také rýchlo tempo celkom vyhovuje. Ani to, že nie je pánom svojho času, mu nevaďí a z vysielacky prijíma ďalší džob. Opäť dielňa schovaná za ťažkou železnou bránou. Keďže do takýchto výrobných hál sa bežne nedostanem, cítim sa ako tajný agent, ktorý všetko sleduje. Špeciálny vozíček naložil ťažké baly do kufru a my môžeme ísť ďalej. Konkrétne znovu do Rače, potom opäť do centra mesta a nakoniec ešte do Šamorína. Tam Juraj skončí smenu, pretože to bude na dnes jeho posledná zásielka. A hoci šofériuje on, ja som zničená viac. Bolí ma zadok z toľkého sedenia, pretože desať hodín v aute dá slušne zabrať. Inak, ešte stále som neobedovala. Nebol čas. Lenže na to sú kuriéri zvyknutí. Nie, fakt sa v práci neflákajú, hoci si to o nich myslíme. Ak neprišli načas, tak zjavne preto, že trčia niekde v zápche. Alebo ich zdržal niekto, kto si mal prebrať svoju poštu a nenašli ho na napísanej adrese. Juraj za jediný deň služby najazdil vyše dvesto kilometrov. Kým sa rozlúčime, ešte spočítam kópie prepravných lístkov, ktoré má odložené v šanóne, a končím pri čísle 22. Toľko zásielok sme dnes stihli roznieť. To však znamená 44 zastavení, pretože každú treba niekde vyzdvihnúť. Tak čo, má ešte niekto chuť vynadať kuriérovi, čo sa, dopekla, stalo s tým vaším balíkom? Alebo mu vyčítať, prečo prišiel tak neskoro? Ak áno, odporúčam jediné. Vyskúšať si to na vlastnej koži. **E**